

ΣΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

Στὰ Πατήσια ! καιρὸς γιὰ τὰ Πατήσια !
Ἐπέταξαν τοῦ Τσόχα ἢ βραδισαῖς,
Τοῦ Φαλήρου τὰ κάλλη τὰ περίσσια,
Φωταψίαις, τραγοῦδι, ἀμμουδιαῖς.

Στὰ Πατήσια ! φτερόνονται τὰ πόδια,
Ἡλιο θέλει καὶ μπίρα τὸ κορμί,
Θέλουν δρόμο τῆς νιότης μας τὰ ρόδια
Γιὰ νὰ σκάσουν, γεμάτ' ἀπὸ ζουμί.

— Στὰ Πατήσια, πηγαίνωμε, μαμὰ μου !
— Στὰ Πατήσια νὰ τρέξης ἀμαξά !
— Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιὰ μου !
— Στὰ Πατήσια ! δὲ θέλω μοναξιά !

Στὰ Πατήσια ἀμάξια καὶ τραμβάϊ,
Νέοι, γέροι, τρελλοὶ, μυαλὰ γερά,
Ἀσχημάδα καὶ κάλλος πλάι πλάι,
Καὶ ἡ φτώχεια ζευγάρι τοῦ παρὰ.

Στὰ Πατήσια ! νὰ τὰ χαροῦν τὰ μάτια
Ποῦ στραβώνει ὁ θεοκουρνιαχτὸς,
Καὶ μιὰ στάλα αἰθέρα τὰ παλάτια
Δὲν ἀφίνουν νὰ μείνῃ ἀνοιχτός !

Στὰ Πατήσια ! ποῦ μάνδρες μᾶς μυρώνουν,
Γιὰ ἀνθῶνες, μὲ κάποια μυρουδιά . . .
Καὶ τὰ δένδρα ποῦ λὲς μᾶς φασκελώνουν
Τὰ γυμνά των χτικιάρικα κλαδιά.

Στὰ Πατήσια ! τέτοι' ἡμαστ' ὅμως φτάνει
Τοῦ κυρίου τὸ πλούσιο λαντῶ,
Τῆς κυρίας τὸ μαγικὸ φουστάνι,
Κι' ἓνας πέρνει τὸν ἄλλον 'ς τὸ κοντό.

Στὰ Πατήσια ! καὶ νὰ ποῦ κόσμος τρέχει,
Κάλλος νιότη, 'κεῖ πέρα μιὰ χαρὰ,
Σὰ φκιασίδι ποῦ κάθε 'μέρα ἔχει
Μιὰ πανούκλα σὲ μάγουλα ξερά

Στὰ Πατήσια ! Ὅμως ποτὲ ἀντικρύστε
Τέτοια βρῶμα, προτοῦ φκιασιδωθῇ ;
Θὰ τρομάζετε, τὰ μάτια σας θὰ κλείστε,
Κι' ὁ καθεὶς σας θὲ νὰ τὴ συχαθῇ . . .

— Στὰ Πατήσια ! πηγαίνωμε, μαμὰ μου !
— Στὰ Πατήσια νὰ τρέξης, ἀμαξά !
— Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιὰ μου !
— Στὰ Πατήσια ! παντοῦ ζερβά, δεξά.

Σπίρος.

μοὶ παρεῖχε τὸ οἶκτρον θέαμα ἀπεράντου Φρενοκομείου,
ἐνθα, ἐδῶ μὲν ἔβλεπες χιλιάδας γυναικῶν, αἵτινες μὲ
λελυμένῃ καὶ ἄτακτον κόμην, μελανειμονοῦσαι, ὡς σκε-
λετοὶ ἐν τῇ θέσει γονατισμοῦ, μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας
ὡς πρὸς δέξιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμ-
μένους, ἐν τῇ ὑστερικῇ ἐκείνῃ παθητικῇ στάσει τοῦ μυ-
στικισμοῦ, ἐδέοντο, ἔκλαιον, ἐτύπνοντο ἢ προσεφέροντο
ὡς θυσίαι πρὸς ἓνα Ἡλίον, Ἐλέφαντά τινα ἢ Βούδδαν !
Περὶ ἐμοῦ οὔτε λόγος ! ! Φρίττω ὅταν ἀναλογίζωμαι τὰς
ἀποτροπαίως ὥραιας τινὰς μορφὰς τῶν γυναικῶν, μὲ
τοὺς γενικοὺς νευρικοὺς σπασμοὺς συστρέφοντας τὰ μέλη
τῶν, ὡς ὁ ὄφις ἢ ὁ Διάβολος ! ! Παρεκεῖ ἔβλεπες πληθὺν
ἀνδρῶν, κατεσκληρότων, προπορευομένων, ἄλλων ἐν σιγῇ,
ἄλλων ἐν ἀγρίαις κραυγαῖς, ἀμαξῶν φανταστικοῦ τινος
Θεοῦ, καὶ καταπιπτόντων ὑπὸ τοὺς τροχοὺς αὐτῶν καὶ
συντριβομένων μετ' ἀπαισίου κριγμοῦ τῶν πλευρῶν, ἐπὶ
τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ τύχῃσι τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν !
Εἰς ἄλλο μέρος πάλιν, φιλόσοφοι μελαγχολικοὶ ἐπὶ ὁλό-
κληρα ἔτη, ἀκίνητοι σχεδὸν, νυχθημερόν κατεγίνοντο
πρὸς εὐρεσιν τῆς γενέσεως καὶ τῆς αἰτίας τοῦ κόσμου.
Ἄλλοι εὐθυμοὶ, χειρονομοῦντες, γελῶντες, ἄδοντες, εἰ-
ρωνεύοντο ὅλους, ὅλα καὶ ἑαυτοὺς ἀκόμη ! Βασιλεῖς ἐν
ὀξυτάτῃ μανίᾳ κατέστρεφον τὰ πάντα, ἔκλαιον πόλεις,
ἔσφαζον ἀνθρώπους ! καταστροφή πανταχοῦ ! καταστρο-
φή ! ! Αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι ἤρχιζαν τὸ ἔργον καὶ ἡ πολυ-

τική τὸ ἀπετελεῖον. Ἐπεθύμουν λοιπὸν ἡ ἀφόρητος
αὕτη κατάστασις νὰ πύξη· ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ γνωστὸν
ὅτι ἐγὼ, μόνος ἐγὼ ὑπάρχω καὶ ἐφορεύω ἐπὶ τοῦ παντός·
ἤθελα νὰ μὲ φοβοῦνται καὶ ἀγαπῶσι καὶ νὰ εἰσέλθωσιν
εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας. Ἐγὼ εἶμι ἡ ἀλήθεια· σὲ
ἔστειλα νὰ τὴν διδάξῃς· ἰδοὺ ποιοὶ ἦσαν οἱ σκοποὶ μου.

Ὁ Παντοδύναμος πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε ὅτι ἐθριαμ-
βευσε· διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ Μονογενὴς εἰσίγει. Ἐν τῇ
γενναιότητι δὲ ἐκείνῃ τῆς καρδίας, καθ' ἣν ὁ γενναῖος
νικητὴς λυπούμενος τὴν θέσιν τοῦ ἡττηθέντος, προσπαθεῖ
νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον τα-
πεινωτικὴν, ἀπεπειράθη νὰ ἀλλάξῃ τὴν συζήτησιν ἀμέ-
σως προσθέσας ὅτι ἔχει καὶ ὁ υἱὸς του ἐν μέρει δίκαιον
καὶ ὅτι ἐξετέλεσεν ἐν ἱερὸν καθήκον.

Σιγῇ διεδέχθη ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας τοὺς λόγους
του, τοῦ Μονογενοῦς διασκελίζοντος ἡσυχῶς τὴν αἰθου-
σαν μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τί
διελογίζετο ; Ἄρά γε, δὲν εἶχε τί νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς
τὸν Ὑψιστον ; ἢ μήπως ἠπόρει πόθεν νὰ ἀρχίσῃ ; Ἡ
μελαγχολικὴ ἐκείνῃ καὶ ἀενάως μεταβαλλομένη ἔκφρα-
σις τοῦ προσώπου ὑπεδείκνυε μᾶλλον ὅτι κατεῖχετο κατ'
ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ ἀπείρων συλλογισμῶν, οἵτινες
ἐφαίνοντο ἀστραπηδὸν διερχόμενοι διὰ τοῦ προσώπου,
ἀφίνοντες στιγμιαίαν ἀνάλογον ἀποτύπωσιν ἐπὶ τῆς φυ-
σιόγνωμίας του. Ἐστάθη τέλος, καὶ ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς